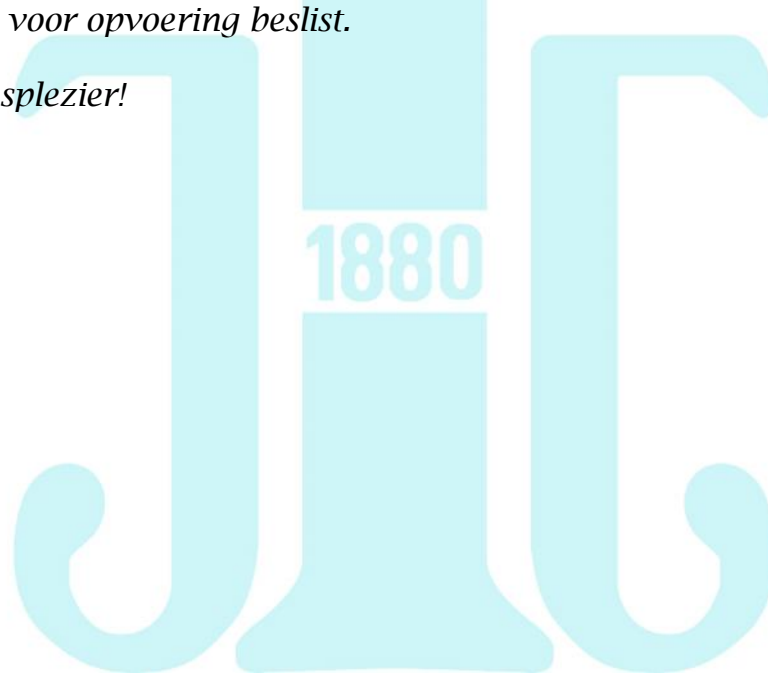


Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!



GET YOUR KICKS @ ROOM 66

klucht in twee bedrijven

door

1880

Dirk Schokkaert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2012

Nr.3100

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *GET YOUR KICKS @ ROOM 66* op te voeren moet de naam van auteur *DIRK SCHOKKAERT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/04
ISBN 978-90-385-11801

© 2012 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Schokkaert
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens bvba · Te Boelaerlei 107 · 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 · Fax 03 366 45 01 · info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames - 5 heren – Fig.)

CLEMENT : brompot eerste klas
LUDOVIC : optimist tot in de kist
MIT : geen katje om zonder handschoenen...
VICKY : zoon van Mit en zeker geen doetje
JOSE : verpleegster eerste klas
STEVE : of de mummie van de kamer
PAULA : echtgenote én slaafje van Clement
DOKTER POIMORT : zonder woorden

VERPLEGERS

DECOR

Een doorsnee ziekenhuiskamer met drie bedden en drie nachtkastjes, televisie, een tafeltje, enkele stoelen. Deur naar de gang, deur naar het toilet enz...

INLEIDING

Geen kicks op route 66, maar vooral een absurde komedie in room 66!
We verplaatsen ons met z'n allen naar een niet nader genoemd ziekenhuis en treden binnen in een meerpersoonskamer. We volgen een paar dagen het wel en wee van de tijdelijke bewoners. Geen harde realiteit maar gewoon een portie plezier en training voor de lachspieren.
Alvast een middel om een verblijf aldaar deels te vermijden want lachen is gezond!

EERSTE BEDRIJF

(Bij het open gaan van het doek zien we een kamer in een ziekenhuis. Drie bedden: het linkse bed is bemand door Clement, het middelste bed is vrij en het meest rechtse bed is bezet door Ludovic. Hij staat in zijn pyjama voor het venster te kijken. Op het middelste bed hebben de heren hun bagage uitgesteld.)

LUDOVIC : *(Staat voor het venster en hoort een sirene)* Ja, 't is weer zover. Ze brengen er weer één binnen, ze zijn precies met veel. 't Zal van een accident zijn.

CLEMENT : *(Nors voor zich uit starend)* Daar zulle, hoe kunt gij dat nu weten?

LUDOVIC : Als ze met zoveel zijn is het om de stukken bij elkaar te rapen en dan proberen ze daar nog iets van te maken.

CLEMENT : Allé, dat zou nog iets voor u zijn, gij puzzelt toch graag?

LUDOVIC : Jaja, maar dat is toch andere koek. Ik heb daar respect voor. Speel het maar klaar hé, een mens in elkaar steken, dat is wat anders dan een meccano zulle. *(gaat terug in zijn bed liggen)* We eten weer bijna, sé.

CLEMENT : Moogt gij eten?

LUDOVIC : Dat is zeker. Ze hebben mijn gal er uit genomen, niet mijn maag hé!

CLEMENT : Helemaal?

LUDOVIC : Helemaal. Allé, ze zeggen dat toch. Ik kan nu nooit meer mijn gal uitspuwen hé! *(Lacht)* Er kan alleen nog iets op mijn maag of op mijn lever blijven liggen. En stenen jong!

CLEMENT : Galstenen?

LUDOVIC : Nee, straatstenen. Nee, maar toch kiezelsteentjes zulle, heel mijn binnenwerk ligt open.

CLEMENT : Hoe lang moet ge hier nog blijven?

LUDOVIC : Weet ge dat ik niet gehaast ben om naar huis te gaan? Zo'n verpleegsters jong, ik denk dat ze nog plaats over hebben, want anders had ik al lang buiten gelegen. Stenen of geen stenen.

CLEMENT : Wat zegt uw dokter?

LUDOVIC : Die 'Van Ranst'? Niet veel jong, hij zei zo langs zijn neus weg: "Dat heeft zijn tijd nodig". Dat moet hij juist zeggen: als ge bij hem op visite gaat, dan staat ge terug op de dorpel met uw broek op uw knieën... en die spreekt van tijd.

(Clement krijgt hevige hoestbui)

Als ge gaat sterven, verwittig mij dan op tijd hé, dat ik de verpleegster kan roepen.

CLEMENT : Amai, ik heb het er warm van gekregen. *(Gooit het laken van zich weg)*

LUDOVIC : Dat is hier drukkend warm jong, 't is daarmee dat die verpleegsters niet veel onderaan hebben hé! *(Lacht)*

CLEMENT : Is dat zo?

LUDOVIC : Ge moet uw ogen eens wat meer opendoen, gij. Die dienen daarvoor.

CLEMENT : Daar houd ik me niet meer mee bezig jong, dat is iets voor de jonge mensen.

LUDOVIC : Amai, geeft gij dat zo vlug op? Allé Clement, gij zijt nu nog op uw beste.

CLEMENT : Niet zwanzen hé.

LUDOVIC : Maar neen. Weet gij, als Elske mij komt wassen, dat ik dan aan de lelijkste dingen moet denken? En ik moet dan heel hard tegen mijn eigen klappen om niet met een camping te zitten.

CLEMENT : Klappen? Tegen Elske?

LUDOVIC : Neen, jongen, tegen mijn 'jongeheer'!

CLEMENT : Uw zoon?

LUDOVIC : Zeg... *(Doet teken)*

CLEMENT : Ha! Zeg dat dan...

LUDOVIC : En hoe zit het met u?

CLEMENT : Met mijn 'jongeheer'?

LUDOVIC : Maar neen, met u, in 't algemeen...

CLEMENT : Dat wilt ge niet weten.

LUDOVIC : Toch wel, we liggen nu al een week bij mekaar en ik weet nog niks van u.

CLEMENT : Moet dat?

LUDOVIC : Ja, dat moet. Sociaal contact is heel belangrijk.

CLEMENT : Ik had feitelijk liever op een kamer alleen gelegen. Ik ben liever wat op mijn eigen.

LUDOVIC : Serieus? Wat houdt u dan tegen?

CLEMENT : Mijn portemonnee, verdomme. Weet gij wat dat kost, zo'n kamer alleen? En dan nog gezwezen over die erelonen van specialisten en dokters. Gangsters zijn het!

LUDOVIC : Dat is juist. Het is daarmee dat die mannen met een doek voor hun mond lopen hé. (*Lacht*) Hebt ge hem... gangsters...?! Zeg eens, hebt bij geen hospitalisatieverzekering?

CLEMENT : Bijlange niet. En daar is het nu toch te laat voor.

LUDOVIC : Och, ik vind dat hier best gezellig.

CLEMENT : Met twee gaat het nog. Maar als er hier nog ene gaat bijkomen?

LUDOVIC : Dan koeienneren wij die buiten hé jong. Ik hoor wat rammelen, ik geloof dat ze daar zijn met 't eten.

CLEMENT : (*Cynisch*) Ah, ik kijk er al naar uit. Dat smaakt bij mij allemaal naar plastic. Zowel paardenvlees, saucisse als kippenfilet. En dat brood, dat heeft nooit een oven gezien, denk ik. Precies piepschuim.

LUDOVIC : Ja maar, ge moet toch iets eten. Of verwacht ge uw madam nog met uw 'schoverke'?

CLEMENT : Ik hoop het voor haar dat ze komt!

LUDOVIC : Amai, zo vriendelijk...

CLEMENT : Het zal niet zijn. Het is haar fout dat ik hier lig!

LUDOVIC : Ha ja?

CLEMENT : Luister, ik heb een beetje suiker en ze weet goed genoeg dat ik op mijn voeding moet letten. Niet soms... maar altijd. Maar als zij dan eens een goestingske heeft, dan moet de deze maar mee-eten met als resultaat: mijn bloedsuikerspiegel helemaal ontregeld en boem patat tegen de grond.

LUDOVIC : Ach zo jong, suiker... maar voor de rest is alles in orde?

CLEMENT : In orde? Zwijs, ik begin nog maar! Dedju hé, nu moet ik weer naar het toilet. Daar komt precies geen einde aan. (*Stapt uit bed, heeft een opvallende*

pyjama aan)

LUDOVIC : Amai, gij hebt een schone pyjama aan.

CLEMENT : Ja, dat is ook een gedacht van ons Paula. Ik kleed me te oud, zegt ze. Ik voel mij hierin precies een verkeerspaal. Pas op hé, ik heb nog wat anders bij, zulle. (*Af, naar toilet*)

(De verpleegster komt binnen met het avondmaal.)

JOSE : Hier zijn we er mee, zie.

LUDOVIC : Ha, dag schoonheid. (*Zingt*) Heb je even voor mij...?

JOSE : Het is precies in orde aan het komen met u hé. In het begin was het hier heel wat minder. Maar ik heb u liever zo, zulle Ludovic. Waar zit uw maat?

LUDOVIC : Mijne maat? Die kies ik zelf wel hé, José!

(Clement komt terug van het toilet.)

Hier hebt ge hem zie. We hadden het over u, Clement...

CLEMENT : Zeg eens juffrouw, dat is geen doen zulle, het blijft maar lopen!

JOSE : Maar dat is ook de bedoeling, (*kijkt op blad*) meneer Es... Esheu... Van Eshol.

CLEMENT : Zeg maar Clement. (*Terug in zijn bed*)

LUDOVIC : Ha ja, dat is juist. Hoe is uw familienaam precies? Van 'Asshole'!?

CLEMENT : (*Nogal kort*) Clement, Clement is goed.

JOSE : 't Is ook niet belangrijk hoe dat uw naam is. Als ge maar gezond zijt.

LUDOVIC : Dat is straffe taal in een ziekenhuis. (*Stapt in zijn bed*)

JOSE : Tja, het was er uit voor ik het wist. Komen jullie eten of blijven jullie in bed?

Clement, het is voor u ook beter dat ge regelmatig wat rondloopt...

LUDOVIC : Ja ja, zie dat ge wortel schiet! (*Stapt uit zijn bed en gaat aan het tafeltje zitten*)

CLEMENT : Het is nogal de moeite om uit uw bed te komen. Als ik er nog maar aan denk, dan draait mijn maag.

JOSE : Allé vooruit, doe eens een beetje moeite. (*Verlaat de kamer*)

CLEMENT : Ik kom er uit om wat koffie te drinken. (*Komt uit zijn bed*)

LUDOVIC : Dat is heel goed, jongen. Dat is voor mij al heel wat gezelliger. Thuis zit ik altijd alleen aan tafel. Dat alleen zijn gaat, maar dat alleen eten. *(Begint aan zijn maaltijd)*

CLEMENT : Gij beseft niet hoe gelukkig dat ge zijt.

LUDOVIC : Jawel, maar beseft gij wel dat alleen zijn niet altijd zo simpel is?

CLEMENT : En met twee wel of wat?

LUDOVIC : Bah, ik weet niet. Weet ge, vooral in die donkere dagen is dat moeilijk. In de zomer hebt ge altijd de kans om een praatje te slaan met de buren of met passanten.

CLEMENT : *(Spotlacht)* Buren of passanten! Het enige dat mij interesseert is dat hij zijn haag niet te hoog laat groeien. Voor de rest kan die doen en laten wat hij wil. *(Drinkt van zijn koffie)* Dedju, dat is precies anti-roestmiddel. En wat die passanten betreft, die moeten mij gerust laten.

LUDOVIC : Maar dat is verkeerd! Eens goed praten kan wonderen doen.

CLEMENT : Als gij dan toch zo sociaal zijt, hoe komt het dan dat gij alleen gebleven zijt?

LUDOVIC : Dat is niet altijd zo geweest. Het is te zeggen, ik heb kansen genoeg gehad. Dat is gelijk kleine mannen met een paar lekstokken hé. Ge wilt er tegelijkertijd van proeven en als ge uiteindelijk gekozen hebt en de smaak te pakken hebt, dan schiet er van de twee niks meer over. Ik heb ze te veel aan 't lijntje gehouden, verstaat ge?

JOSE : *(Komt op met lakens in haar armen)* Clement, ge moet toch iets eten, zulle. *(Begint het bed van Ludovic te schikken)*

CLEMENT : Die boterhammen geeft ge maar aan de eenden in 't park.

JOSE : Hoe lang gaat gij dit volhouden?

LUDOVIC : *(Eet met smaak)* Oh, maar hij gaat dat volhouden José. Hij krijgt straks nog bevoorrading zulle!

JOSE : *(Schikt ondertussen het bed van Clement)* Hoezo?

CLEMENT : Ze mag nog iets doen hé.

JOSE : Uw vrouw?

CLEMENT : Neen, mijn grootmoeder!

JOSE : En ge verwacht ze vandaag nog?

CLEMENT : Ik hoop dat ja, als ze weer niet op de verkeerde bus gestapt is. Ze zat gisteren verdomme in Kontich Kazerne...

LUDOVIC : Hebt ge geen auto, Clement?

CLEMENT : Ja, dat wel. Maar in het belang van de gemeenschap is het beter dat ze van achter dat stuur blijft.

JOSE : (*Licht, bekijkt het middelste bed met de spullen van beide heren*) Zeg eens mannekes, gaat dat hier nog lang blijven liggen? Het is hier precies een avondmarkt.

CLEMENT : Dat ligt daar toch goed?

JOSE : Hier zijn toch kasten? Het is maar dat we plaats moeten vrij houden!

LUDOVIC : Is het zo druk in de winkel José?

JOSE : Och dat is zowat de periode hé. In de zomer zonnebrandwonden en uitdrogingsverschijnselen, en in de winter is het precies dat iedereen op de skilatten wil staan of wil 'snowboarden'. Ze denken allemaal dat ze 18 jaar blijven.

LUDOVIC : En alcoholvergiftigingen van de après-ski!

JOSE : Dat onder andere ook ja (*Licht*). En verder...? Hebben de heren het een beetje naar hun zin?

CLEMENT : (*Nors*) Een stomme vraag hé.

LUDOVIC : Waarom Clement, José bedoelt dat toch goed?

JOSE : Als ge u wat beter gaat voelen, dan bekijkt ge dat helemaal anders. Ge moet er vooral voor zorgen dat ge wat eet.

CLEMENT : 'Eten' zegt ge toch? Noemt gij dat 'eten' wat ze hier voorschotelen? Diegene die dat klaarmaakt zouden ze moeten vastzetten!

JOSE : Tja, dat is natuurlijk niet zoals thuis hé. Hier is het een aangepaste keuken.

CLEMENT : Aangepaste keuken? Het zou me verbazen dat er hier een keuken aan te pas komt.

LUDOVIC : (*Licht*) Ja, pas op hé José... ik denk dat de Clement thuis wat gewoon is zulle.

CLEMENT : Ze is nu niet direct een keukenprinses, maar met wat geluk tovert ze toch iets deftigs op tafel.

JOSE : Awel, des te liever dat ge terug naar huis zult gaan.

CLEMENT : (*Zucht*) Ik hoop maar dat ze er doorkomt. 't Is precies of ze doet het er voor...

LUDOVIC : Wat doet ze er voor...?

CLEMENT : Ha, te laat komen! Ze weet dat ik op mijn uur sta.

JOSE : Dus heren, als ge het zou zien zitten dit bed vrij te maken, zal ik jullie zéér dankbaar zijn.

CLEMENT : Gij gaat nu toch niet zeggen dat hier nog volk gaat bijkomen?

JOSE : Het is hier een kamer van vier hé, Clement. Als ge wilt...

CLEMENT : ...kan ik een kamer alleen nemen, maar dan gaat mij dat een fortuin kosten!

JOSE : Tenzij ge een hospi...

CLEMENT : Maar die heb ik niet!

LUDOVIC : Houd u een beetje kalm, Clement. Het is toch goed zo?

JOSE : Allee, rust nu maar wat. (*Wil weggaan*)

CLEMENT : Hoe rusten? Eerst moet ik rondlopen en dan moet ik rusten. Ik weet het niet meer zulle!

JOSE : Tot straks! (*Gaat weg*)

LUDOVIC : (*Nog steeds smakelijk aan het eten*) Gij laat dat dus liggen?

CLEMENT : Ja, ik ga wat op mijn bed liggen, ik begin precies te draaien...

LUDOVIC : Ha ja, dat is van flauwte hé. Daar verschiet ge toch niet van? Ik vind dat dat eten nog goed meevalt, we zijn hier niet op hotel hé!

(*Paula komt gepakt en gezakt op.*)

Daar zie! Bezoek voor u. Dag madam.

PAULA : (*Blaast*) Eindelijk...

CLEMENT : Dat werd tijd!

PAULA : (*is een naïeve goedlachse dame, het lijkt soms of ze niet alles op een rijtje heeft. Al heeft ze wel eens een sterke inval. Ze heeft bloemen bij die hun beste tijd gehad hebben.*) Ik heb een bloempje meegebracht. Volgens de bloemist komen die nog recht, maar ge moet geduld hebben.

LUDOVIC : Dat is bij een mens ook zo hé kindje, allé bij een man toch. (*Gaat van tafel*)

naar bed, steekt dopjes in zijn oren die dienen als hoofdtelefoon)

CLEMENT : Kan ik die bloemen opeten misschien? Ik sterf van de honger...

PAULA : Wees gerust Clement, ik heb er voor gezorgd. *(Gaat zitten en begint het avondeten uit te pakken)*

CLEMENT : Hoe komt het nu, dat ge weer zo laat zijt?

PAULA : Maar ik ben hier al tien keer met die bus voorbij gereden maar die stopte nooit. Achteraf heb ik vernomen dat ge moet bellen als ge hier wilt afstappen. Anders had ik er nog op gezeten. Dat is allemaal niks voor mij zulle, dat openbaar vervoer... En dan hier uw kamer vinden. De 66... waar? De A- of de B- of de C-vleugel, kraamkliniek, pediatrie en geriatrie... dat is hier het één en 't ander zulle.

CLEMENT : Ja, de kraamkliniek al zeker niet hé! Alhoewel, ik zit hier ook altijd met het gevoel dat mijn water gaat breken.

(Paula heeft boterhammetjes op een bordje gelegd en schenkt thee uit een thermos.)

Dedju hé, er over klappen is al genoeg om te moeten wateren.

(Wil uit zijn bed komen terwijl Paula thee in een tas heeft geschonken. Hij stoot tegen haar arm zodat zij de thee uitgiet over zijn 'edele delen'. Clement brult het uit. Ludovic trekt vlug zijn oortjes uit, springt uit zijn bed, gooit de bloemen uit de vaas en giet het bloemenwater over Clement uit)

Dedju, dedju, ik heb nog geen miserie genoeg. Oooh, dat staat hier in brand hé... Dat komt nooit meer goed... als dat maar goed komt!

LUDOVIC : Op zijn minst hardgekookte eieren. Ik haal een natte handdoek om in uw broek te steken. *(Gaat naar toilet)*

CLEMENT : Paula, bel voor de verpleegster. Volgens mij is het voorgoed een 'dienstweigeraar' ...! *(Kijkt onder de lakens)*

PAULA : *(Heeft het allemaal niet begrepen en staat door de hoorn van het telefoontoestel te roepen)* Hallo, hallo, hulp voor kamer 66 B, hallo! Heu

brand... brandwonden!

CLEMENT : Wat staat gij daar te doen? Drukken op het belletje!

PAULA : Ik doe niet anders dan bellen! Ze nemen niet op!

CLEMENT : Paula! Hier boven mijn hoofd. Ik zal het zelf wel doen...

PAULA : Ha...! *(Ze weet niet hoe ze zich moet houden, ze gaat hulp zoeken op de gang)*

LUDOVIC : *(Komt terug met natte handdoek)* Hier zie, goed fris! Steek dat maar bij in uw broek.

CLEMENT : Ho, dat tintelt en trekt.

LUDOVIC : Subiet gaat ge nog zeggen dat het deugd doet!

(José komt samen met Paula binnen)

JOSE : Awel awel, wat hoor ik...?

CLEMENT : Gloeiend hete thee over mijn kunstwerk!

JOSE : Afkoelen is de boodschap.

PAULA : Moet ik de thee in de koelkast zetten?

JOSE : Niet de thee. Uw man! Vlug onder de douche en dan 'flammazine'.

CLEMENT : Nee nee, het is al beter. Als ge die handdoek nog eens wilt nat maken.

(Geeft de handdoek aan Paula die dwaas blijft staan kijken) Paula, die handdoek nat maken met koud water! De blauwe kraan!

(Paula gaat naar de badkamer.)

JOSE : Zeg eens, het is nu niet voor het één of het ander hé maar welke thee was dat?

Voor mij is dat meer de geur van een putje. *(Snuijt)*

CLEMENT : *(Zet zich recht in bed en snuijt ook)* Bah, 't is niet waar hé...!

LUDOVIC : Ja, ge hebt prijs hé! Een 'joint de culasse'! *(Spotlacht)*

CLEMENT : José, wat denkt ge?

LUDOVIC : Bloemenwater! *(Lacht)*

JOSE + CLEMENT : Hè...?

LUDOVIC : Bloemenwater dat kapot is. Mijn eerste hulp kwam uit die vaas.

JOSE : Allee, dat is dan ook weer opgelost. *(Lacht)* Ik zal eens een zalfje halen zie.

PAULA : *(Terug met handdoek)* Ik hoop dat het koud genoeg is. Ik heb het lang laten lopen! *(Geeft handdoek aan Clement en gaat zitten)*

(Ludovic is inmiddels terug op zijn bed gaan liggen en steekt de dopjes opnieuw in zijn orden om zijn geliefd programma 'Blokken' te volgen)

Ge hebt niet veel honger meer zeker, Clement?

CLEMENT : Hoe kunt ge het raden? Maar geef maar een boterham, dat ik wat sterk sta. Ik moet wat eten voor mijn suiker.

LUDOVIC : *(Roept)* De witte woede! Dat ge dat niet ziet.... Jongen, jongen toch. *(Doet de oortjes uit)* Zeg eens Clement, ge hebt me verteld over die suiker dat ge hebt, maar d'er was nog 't één en 't ander, ...

CLEMENT : *(Wil net beginnen eten)* Ho,... sleet op de gewrichten, een hamerteen en aderspat! En voor dat ik naar hier gekomen ben, ben ik op één nacht tijd plots vol water geschoten.

LUDOVIC : Allee jong, dat is zoals in Ruisbroek, dat stond ook in één nacht blank. *(Spotlacht)* Nee nee, ge moet maar denken dat krakende wagens...

CLEMENT : ...dikwijls in panne staan! *(Bijt van zijn boterham)* Wat is dat...?

PAULA : Preparé...

CLEMENT : Zijt ge zeker dat dit geen plakkaatverf is?

PAULA : In de Aldi zeiden ze me dat het preparé was.

CLEMENT : In de Aldi...? Sinds wanneer is de preparé van de Pepel of van Muyshondt niet goed genoeg? Den Aldi...? Ze hebben u daar toch niet te goed gezien?

PAULA : Ze hebben daar naar het schijnt goed vlees...

CLEMENT : Ha ja, waarom brengt ge dat dan niet mee? Wat hebt ge nog? *(Neemt boterham, plooit deze open en ruikt eraan)* Ook van de Aldi zeker? Die vette hesp! Ge weet dat ik dat niet mag eten.

PAULA : Nee, die hesp is van de Pepel.

CLEMENT : Van de Pepel? *(Spotlacht)* Ha ja? Allee, de smaak zal dan wel goed zijn zeker!

LUDOVIC : Allee stommerik! *(Draait zich naar het televisietoestel)* Den abattoir, het slachthuis van Anderlecht! Stomme koe!

PAULA : Wanneer denkt ge dat ge naar huis moogt komen? Ge zijt toch zo goed als genezen,.. Allez, toch bijna... Moet ge nog lang blijven?

CLEMENT : Tja Paula, als gij zo blijft komen kan dat voor goed zijn hé. Het scheelde niet veel of ik lag in 'Neder-over-Heembeek', in de brandwondenkliniek!

JOSE : *(Komt binnen met zalf en pilletjes voor de beide heren)* Hier zijn we er mee, zie. Hier Clement, uw vochtafdrijvers. *(Gaat dan naar Ludovic om zijn medicatie te geven)*

CLEMENT : Awel, nu ge het zegt, die druk is er precies af. Ik heb niet meer het gevoel dat ik altijd moet gaan wateren.

PAULA : Het blijft daar goed nat hé Clement, ik bedoel...

CLEMENT : Ge hebt gelijk, ik heb dat zo maar laten lopen. Lap, ik heb het zitten, ik ben heu...

PAULA : Incompetent!

CLEMENT : Incontinent!

JOSE : *(Lacht)* Ge moet niet panikeren. Een mens zou voor minder in zijn broek plassen. Als men zich verbrand is de controle over ons lichaam ver te zoeken. *(Gaat weg)*

CLEMENT : Ik hoop dat ze gelijk heeft. Ik ga eerst een droge tenue aandoen en er een crèmeke aansmeren. *(Komt moeilijk uit zijn bed)* Paula, neem eens een propere pyjama...

PAULA : Ja maar Clement, ik blijf hier niet zulle... Ik zou naar huis willen gaan, de bus is om de vijftig minuten...

CLEMENT : Paula, een pyjama voor mij! Daar op het bed.

PAULA : *(Kiest er alweer een schreeuwerig exemplaar uit)* Deze is goed, denk ik. *(Geeft de pyjama aan Clement)*

CLEMENT: Vindt gij dat? Dat is precies iets voor het achtergrondkoor van Eddy Wally!

PAULA : Ik ben er dan eens mee weg. *(Wil Clement een kus geven)*

CLEMENT : Voorzichtig hé... Tot morgen.

PAULA : Heu morgen... kalfskop van de Pepel?

CLEMENT : Ha neen hé, ga maar eens langs de Aldi.

PAULA : Ah, maar ik dacht...

CLEMENT : Dat moet gij niet doen, vooral niet denken!

(Clement gaat naar de badkamer, Paula gaat weg)

PAULA : *(Roept nog na)* Slaapwel!

CLEMENT : Ja, slaapwel!

JOSE : *(Komt binnen met enkele verplegers)* Hier zie, dat mag hier tussen. Als de nood het hoogst is...

LUDOVIC : *(Doet zijn oortjes uit)* Awel wat nu... een betoging?

JOSE : Neen, een nieuwe gast.

LUDOVIC : Een nieuwe gast?

JOSE : Ja, alles ligt vol, van boven tot onder. Als dat zo blijft zullen we stapelbedden moeten plaatsen.

LUDOVIC : Allee jong. Ja, mij niet gelaten zulle. Hoe meer zielen hoe meer vreugd. Maar wat de Clement daar van vindt, dat weet ik nog zo niet...

JOSE : Zoveel vreugde gaat ge er niet aan hebben. Ze hebben hem naar het schijnt een uur geleden binnengebracht. Buiten gevaar, maar met veel breuken. Ik zal jullie magazijn wat moeten verplaatsen, vrees ik.

(De verplegers verplaatsen het bed)

Kom maar af jongens...

(We zien een persoon die helemaal als een mummie ingewikkeld wordt binnengereden)

Als ge begrijpt wat ik bedoel...

LUDOVIC : Dat ziet er inderdaad wreed ingewikkeld uit hé. *(Roept naar de persoon)*
Dat komt wel goed jong!

JOSE : Ja, het zal zijn tijd nodig hebben. Die persoon kan zelf niets ondernemen. Wilt gij op het belletje duwen als hij iets nodig heeft? Hij zal dat wel duidelijk maken. *(Gaat weg met verplegers)*

LUDOVIC : Jazeker José, op mij kunt ge rekenen. Die van de 66 zorgen voor elkaar!

CLEMENT : (*Komt terug uit de badkamer in andere outfit*) Het is niet waar hé, wie is dat? Precies een 'boerka'!

LUDOVIC : Awel, een ingewikkelde! Een uur geleden binnengebracht. Ik heb het u toch gezegd, ze hebben alles terug ineen mogen puzzelen.

CLEMENT : (*Gaat naar zijn bed*) Jongens toch, jongens toch. Daar is dat van mij niets tegen...

LUDOVIC : Ha, ge weet het. Relativeren jongen, relativeren, dat moet ge doen.

CLEMENT : En ik ben van dat plassen vanaf. Het water is er af, denk ik. (*Gaat opnieuw liggen*) Voor mij mag de tv aan, als er tenminste iets te zien is.

LUDOVIC : (*Kijkt in tv-gids*) "Het leven zoals het is: spoed"!

Ze zetten zich beiden gemakkelijk en genieten van hun televisieavond, tenminste toch voor even. Mit komt samen met zoon Vicky de kamer binnen. Mit is wansmakelijk gekleed en opgemaakt en draagt een zonnebril. Vicky is vooral een uitstalraam van leder, jeans en vele metalen. Zijn haar heeft een 'heavy' kleurtje. Ze hebben enkele reistassen bij zich.)

MIT : De 66 B, dan zal ik hier moeten liggen zeker!? Oei, wat is dat hier? Ik heb nog zo gezegd: niet op de geriatrie!

(Ludovic en Clement kijken geschokt)

Hier zie Vicky, een mummie!

(gaat op het bed zitten, de 'ingewikkelde' brult het uit)

Ooh..., hij is toch niet dood...

VICKY : (*Bulderlacht*) Als de heren wat plaats willen maken; dat is van jullie, veronderstel ik? (*Gooit de kleding op de twee andere bedden*)

CLEMENT : Zeg eens, kan dat niet wat rustiger?